

Stapvoets

Gaisha II

Schrijver: Sanna Es
ISBN: 9789464355482
© Sanna Es 2021
© Vlamme verzinsels / Gaisha publications 2021

Alle rechten voorbehouden

18+ Dit boek bevat expliciet taalgebruik en is uitsluitend bestemd
voor volwassenen

Alle personages in Stapvoets zijn fictief en elke gelijkheid met
bestaande personen, levend of niet, berust geheel op toeval

*V*alerie

Scheef

Ongeduldig luistert Valerie naar Raymond, haar ogen schieten van de klok aan de keukenmuur naar de grijze wolken buiten. Ze heeft geen zin om in de regen te lopen en straks is Adnan al weg.

‘Ja schat, ik heb je bericht ontvangen, ik zag het alleen vanmorgen pas. Nee, het geeft niet dat het laat was.’

Hij vraagt naar Femke en Milan, die op school zijn. Wat ze gaat doen? Hardlopen. Met Adnan? Nee, ze gaat alleen en daarna Zoë helpen in de winkel. Valerie weet niet goed waarom ze liegt. Het is niet alleen om een zinloze discussie te vermijden. Ze wil gewoon niet dat Raymond weet wat ze gaat doen en met wie. Hij is vaker in het buitenland voor zijn werk en hij vraagt nooit wat ze doet als hij er niet is. Ze vindt het vervelend dat hij dit nu wel doet.

‘Is er verder nog iets bijzonders dat je belt? Ben je wat vergeten?’

‘Ik wilde je even horen, dat is alles.’

‘Je bent nog geen dag weg.’

‘En dan mag ik niet bellen?’

Nog een keer kijkt ze op de klok. ‘Je belt nooit, en ik moet echt gaan, anders ben ik te laat bij Zoë.’

Raymond zucht. ‘Doe haar de groeten, ik bel vanavond nog even.’

‘Waarom?’

‘Omdat ik dat wil Val! Denk je dat ik Milan en Femke dan ook kan spreken?’

‘Jemig Raymond, natuurlijk kan dat, als je niet te laat belt. Ze moeten gewoon naar school.’

‘Ik weet dat ze gewoon naar school moeten. Ik mis jullie ...’

Ze heeft al opgehangen en Raymond laat zich op het bed vallen. Hij wist het. Valerie is blij dat hij weg is. Ze mist hem niet en ze heeft hem niet nodig. Alleen het geld dat hij

binnen brengt zodat ze het weer kan uitgeven aan zaken die ze ook niet nodig heeft. Als hij er niet is, loopt haar leventje gewoon door, zoals ze gewend is, met als enige stoorzender zijn telefoontje.

Met een zucht gaat hij op zijn rug liggen. Ze vertelt bijna nooit meer over haar dag. Gesprekken gaan over kleine zaken en onbenulligheden. Tegen de tijd dat ze naar bed komt ligt hij al te slapen en als hij wakker wordt is ze meestal al uit bed, bezig met weet hij veel wat. Hij vraagt zich af hoe lang dat al zo is en waarom hij nu pas ziet dat hij en Valerie gewoon een beetje langs elkaar heen leven.

Valerie vindt helemaal niet dat haar leventje gewoon doorloopt. Dat ze nu zelf de kinderen naar school moet brengen maakt dat ze moet haasten, waardoor haar hele ritme overhoop ligt. Door het telefoontje van Raymond is ze nog later. Adnan staat vast al op haar te wachten en anders is hij al weg. Gejaagd trekt ze de deur achter zich dicht. In een stevig tempo begint ze te lopen. De hoop dat hij nog niet weg is, rent voor haar uit.

Adnan zit op een bankje bij de ingang van het park. Valerie is haar irritatie op slag vergeten. Adnan ziet haar niet aankomen. Er ligt een diepe frons op zijn voorhoofd.

‘Goeiemorgen, zit je al lang te wachten?’

Wat verbaasd kijkt hij op. Een kleine glimlach glijdt over zijn gezicht en hij staat op. ‘Niet lang en soms is het prettig even alleen te zijn met mijn gedachten. Gaat het goed?’

Valerie knikt. ‘Met jou? Je kijkt ernstig.’

‘Wat ik al zei, gedachten die me bezig houden, maar niets om je zorgen over te maken. Zullen we?’

Als altijd geeft hij het tempo aan en net als anders vindt Valerie dat prettig. Zonder nadenken zet ze haar ene voet voor de andere. Ze lopen in stilte, ook als altijd, tegelijk is het anders. Het is een andere stilte dan ze gewend is en Adnan loopt ook anders dan ze gewend is. Hij is niet alleen stil, hij is in gedachten.

Het duurt niet lang voor ze begint te zweten en wat achterop raakt. Het geeft nooit. Nu vindt ze het vervelend en tevergeefs probeert ze Adnan bij te houden. Hij kijkt niet om en wacht niet op haar bij de uitgang aan de andere kant van het park. Het is haast of hij haar is vergeten. Die gedachte vindt ze ook vervelend. Pas bij de ingang van het café geeft hij blijk dat hij nog wel weet dat hij met haar samen loopt, en hijgend blijft ze staan. 'Weet je zeker dat er niets is?'
'Ik weet het zeker, thee?'

Ook dat is een ritueel geworden, samen lopen, daarna een kopje thee in het café vlak bij de flat van Adnan en Naomi. Heel soms bij Adnan thuis. Het zijn momenten waar Valerie van geniet en ze zijn haar dierbaar.

'Hoe gaat het met de kinderen en Raymond?'

'Prima, Raymond zit in Schotland, zakenreis.'

Hij trekt zijn wenkbrauwen op. 'Echt? Hoelang?'

'Een week, hij is gisteren vertrokken.'

'Daar heb je niets over gezegd.'

Valerie haalt haar schouders op. 'Hij is wel vaker een aantal dagen weg. Hij heeft een veeleisende baan.'

'En dat vind jij oké?'

'Ja hoor.' Ze lacht. 'Stiekem vind ik het wel prettig als hij er even niet is.'

'Waarom?'

'Gewoon, even alleen mijn eigen dingen en die van de kinderen.'

Zwijgend kijkt Adnan haar aan. 'En dat weet Raymond ook?'

'Nee, natuurlijk niet.'

'Waarom niet?'

Valerie zucht. 'Hij zou het niet leuk vinden.'

'En terecht.'

Adnan kijkt haar aan alsof ze zojuist iets vreselijks heeft gezegd.

'Nou ja, zo erg is het toch niet, jij zegt net ook dat het soms prettig is alleen te zijn met je gedachten.'

'Met mijn gedachten. Jij zegt dat je het prettig vindt dat Raymond er niet is.'

‘Dat heb jij nooit?’

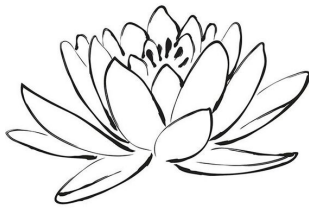
‘Nooit. En Naomi ook niet.’

‘Dat weet je niet.’

‘Jawel. Naomi zou het met me delen en ik met haar. Zodra je het prettig gaat vinden dat je partner er niet is, zit er iets scheef.’

‘Er zit niets scheef.’

Ze roert omslachtig in haar thee en voelt de ogen van Adnan branden. Er zit niets scheef. Raymond is gewoon zo Raymond. De laatste tijd kan ze er niet goed tegen. De rapporten voor zijn werk, de late telefoontjes met klanten. Het eeuwige vragen naar zijn spullen, of zijn pak al terug is van de stomerij. Hij weet niet hoe hij de schooltassen van de kinderen in moet pakken, hij weet nog steeds niet hoe laat Femke op zaterdag naar atletiek moet. Zijn vreselijke avond ritueel, het lelijke blauwe shirt waar hij in slaapt, zijn buikje, zijn lompe gedrag tegenover Adnan en Naomi, de idiote beschuldigingen. Valerie zucht diep en schudt even haar hoofd voor ze Adnan weer aankijkt. ‘Er zit niets scheef.’



*D*onna

Altijd brandend vuur

Donna weet dat Janneke er niets van meent, misschien dat ze denkt van wel, maar zodra ze haar ziet zal ze weten dat het een vergissing is. Waarom duurt het zo lang? Janneke is altijd vroeg. Tenzij ze een etentje heeft of een training. Nee, dan had ze haar al gehaast naar buiten zien komen. Ze zit hier al zeker twee uur. Donna haalt het pakje sigaretten uit haar tas. Eigenlijk baalt ze ervan, maar sinds Norman bij haar komt, rookt ze zo nu en dan. Het geeft haar een speciaal gevoel. De sigaret tussen haar slanke vingers, het kringelen van de rook. Norman had de as van zijn sigaret tussen haar borsten afgetikt. Ze vond het geil. Het is ook dat gevoel. Sierlijk, sexy en geil. Janneke zal het ook zien en haar niet kunnen weerstaan.

De deuren gaan open en Donna springt op als ze Janneke ziet. Ze wil naar haar toe hollen, bedenkt zich en gaat weer zitten. Janneke moet hier langs en ze zal haar zien. Ontspannen leunt Donna achterover en ze slaat haar benen over elkaar. Langzaam neemt ze een trekje van haar sigaret. Niemand kan haar weerstaan.

Janneke ziet haar en zucht. Donna is als een vuur dat nooit uit gaat. Altijd brandend. Fel en heet. Aangenaam en prettig, tot je er te dicht bij komt. Janneke weet het nu. Ergens heeft ze het altijd geweten. Ze dacht dat ze het kon veranderen. Nu weet ze dat Donna zich niet laat veranderen, hoeveel ze haar ook geeft en hoeveel ze ook van haar houdt. Het is nooit genoeg.

Terwijl ze haar jas dicht knoopt, loopt ze naar haar toe. Misschien dat het anders zou zijn als Donna niet wist dat ze een mooie vrouw was. Dat ze het wel weet geeft haar een arrogante uitstraling. Het is juist door die uitstraling dat mensen zich vereerd voelen dat ze hen aandacht geeft. Donna komt over als een vrouw van de wereld. Een vrouw

die alles weet en alles gezien heeft. Ze ziet het aan de blikken van de mensen die langs haar lopen. Er wordt naar haar gekeken en Donna weet dat er gekeken wordt.

Bij het bankje blijft ze staan. 'Je rookt?'

Donna glimlacht. 'Af en toe, het is lekker.'

'Het is slecht voor je.'

'Er zijn zoveel dingen slecht.'

Janneke zucht. 'Wat kom je doen Donna?'

'Praten.'

'We hoeven niet te praten. Ik heb gezegd wat ik wilde zeggen.'

Donna staat op. 'Niet zo Janneke. We moeten nog praten, rustig, als de volwassen mensen die we zijn.'

'Jij bent niet volwassen.'

'Ik ben speels en dat heb je altijd geweten.'

Janneke haalt haar autosleutels uit haar tas. 'Ik heb al gezegd wat ik wilde zeggen.'

'Maar ik niet. Toe, een drankje, misschien een hapje eten, om het echt af te sluiten.'

Donna ziet dat Janneke twijfelt en legt even haar hand op haar arm. 'Wat wij hadden was mooi Janneke, dat weet jij ook, dat kan niet zomaar weg zijn.'

Het is wel weg en zoals Donna het zegt, dat is er nooit geweest. Janneke dacht dat het mooi was. In haar ogen was het mooier dan in die van Donna. Ze schudt de hand van haar arm. 'Best, als het zo belangrijk voor je is. Ik wil me thuis even oprispen en alleen een drankje. De Korenbloem?' Donna knikt een beetje geïrriteerd. Waarom alleen een drankje en waarom oprispen? Het gaat allemaal van haar tijd met Janneke af. 'Ik kan met je mee, dan wacht ik terwijl jij je opfrist.'

Janneke loopt naar de parkeerplaats, draait zich half om. 'Beter van niet. Ik zie je over een uurtje.'

Donna wacht tot Janneke is weggereden. Het is beter dan niets. Wat drinken, een wijntje, twee wijntjes. Ze zag de

twijfel in haar ogen en twijfel is goed. Het betekent dat Janneke niet zeker is en Donna kan daar voorzichtig op in spelen. Nog een drankje bij haar thuis, misschien wel bij Janneke, misschien zelfs wel ...

Ze belt Alex en zegt haar dat haar afspraak langer duurt dan ze dacht. Ze zal haar bellen, als het lukt vanavond en anders morgen. Alex is allang blij dat ze iets van Donna hoort. Norman laat zich minder makkelijk af schepen. 'Als jij het niet doet, doe ik het. We hadden een deal!'

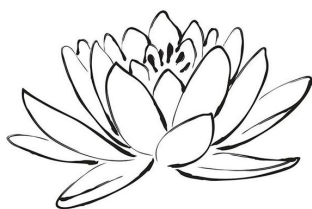
'Rustig, als ik dat niet voorzichtig aanpak dan kun je het helemaal vergeten.'

'Waar ben je nu?'

'Bezig.'

'Met Alex? Mooi, hou me op de hoogte.'

Donna zet haar telefoon uit. Janneke gaat nu voor en Donna weet precies waar ze gevoelig voor is. Donna weet ook dat ze vanaf nu voorzichtiger zal moeten zijn, maar als ze het goed inkleedt? Janneke begrijpt haar.



Zoë

Blindelings vertrouwen

De kamer is schemerig, in de hoeken zelfs helemaal donker. Janaila weet dat het bijdraagt aan het moment en de ervaring. Niet alleen bij hem, ook bij die ander. Even verplaatst ze haar benen. De beweging verstoort de stilte. De twee andere personen in de ruimte merken het niet en ze haalt diep adem. Ze wacht. Het heeft geen zin om nu iets te vragen of te zeggen. Ze mag ook niets zeggen. De blonde vrouw weet niet dat zij ook aanwezig is. Minggus wil niet dat ze het weet. Nog niet. Janaila mag alleen toekijken hoe hij de vrouw meeneemt naar een wereld waar zij nu geen deel van uitmaakt. Het is een wereld die ze goed kent. Ze is er vaak geweest, samen met hem.

Voor het eerst zit er een andere vrouw op de plek tegenover Minggus en Janaila kan haar ogen niet van haar af houden. Zoë's borst gaat snel op en neer en dunne straaltjes vocht komen tevoorschijn van onder haar haargrens. Ze voelt de behoefte haar gerust te stellen en haar te vertellen dat het erbij hoort, dat ze ooit in staat zal zijn zich er aan over te geven. Janaila weet dat Minggus dat in Zoë zag, naast al het andere dat hij in haar ziet. De mogelijkheid en het verlangen zich over te geven en ondergeschikt te maken aan zijn wensen en verlangens. Het is precies wat hij ooit ook in haar zag en wat hij tot volle bloei heeft weten te brengen.

Minggus vertelde haar over Zoë en dat hij haar in zijn leven wilde halen. Janaila vroeg niet waarom, ze haalde wel argumenten aan waarom ze vond dat hij het niet moest doen. Argumenten die hij allemaal wist te weerleggen. Het waarom had ze daarmee ook gekregen. Hij vindt dat ze te zeker van zichzelf wordt. Ze dreigt haar nederigheid te verliezen en daarmee ook de rol die hij haar heeft toebedeeld. Het is van belang dat zij inziet dat niets vanzelfsprekend is en Zoë kan haar daarbij helpen. Janaila

vindt zijn woorden niet leuk, maar doet alsof ze hem begrijpt en het met hem eens is.

Mingus stuurde haar met een boek naar Zoë en Janaila verwachtte een sterke, zelfbewuste vrouw te zien. In plaats daarvan kwam Zoë klein en kwetsbaar over, onbekend met haar eigen verlangens en het pad dat Mingus met haar af wil lopen. Geen vrouw waar Janaila iets van kan leren, eerder als een vrouw waar zij zich over zou kunnen ontfermen. Het is voor het eerst dat ze vindt dat Mingus zich vergist. Het is ook voor het eerst dat ze haar gedachten niet met hem deelt. Janaila hoeft niets meer te leren.

Mingus controleert de blinddoek en vraagt Zoë of ze iets kan zien. Zoë schudt haar hoofd. Hij trekt het touw rond haar polsen strakker en als Zoë kreunt vraagt hij haar of het te strak zit. Weer schudt ze haar hoofd. Even legt hij met een glimlach zijn hand op haar schouder en hij drukt een kus op haar voorhoofd. De jaloerse steek beneemt Janaila de adem. Voor een ander is het een nietszeggend gebaar, misschien hooguit een kleine geruststelling. Janaila weet dat het niet zo is. Het kleine gebaar heeft een grote impact en ze kan alleen maar hopen dat Zoë het niet zo ervaart.

Janaila's gedachten hebben gemaakt dat ze voorover is gaan zitten, alsof ze zich klaarmaakt om op te springen zodra er iets gebeurt dat haar niet bevalt. Het duurt even voor ze zich realiseert dat Mingus het ook ziet. Met zijn hand op Zoë's schouder kijkt hij haar aan en de blik in zijn ogen kwetst haar meer dan zijn woorden ooit kunnen doen. Ze gaat weer rechtop zitten en slaat haar ogen neer. Op dit moment haat ze Zoë intens en ze schaamt zich voor dat gevoel. Ze hoopt dat Mingus het niet gezien heeft, tegelijk wenst ze dat het wel zo is.

Mingus richt zijn aandacht weer op Zoë. Hij weet dat Janaila met zichzelf in gevecht is en hij is er blij om. Het zal haar doen inzien dat niets in zijn relatie met haar vanzelfsprekend is en dat hij verwachtingen van haar heeft.

Zodra Zoë begrijpt waar haar pad naartoe leidt, zal hij hetzelfde van haar verwachten.

Zoë is zich niet bewust van de andere vrouw in de ruimte. Haar gedachten vallen door en over elkaar en brengen haar in verwarring. Weer heeft ze zichzelf in een positie gebracht waarin ze vreselijk kwetsbaar is. Het is een gevaarlijke positie. Ze weet niet waar ze is en ze kan de man die zich in dezelfde ruimte bevindt niet zien.

Wie is die man dan?

Ze hoort het Vleer gewoon zeggen. Een vreemde man. Drie ontmoetingen zijn bij lange na niet genoeg iemand te leren kennen. Zeker niet om je geblinddoekt mee te laten nemen en vast te laten binden. Wie weet welke gedachten zich allemaal in zijn hoofd ontvouwen. Welke spelletjes hij met haar wil spelen. En zij kan niets. Alleen maar schreeuwen en wie zegt dat iemand haar kan horen. Zoë slikt en ademt snel. Nee, ze heeft zich bedacht. Ze wil dit niet. Op het moment dat ze angstig haar mond open wil doen, is daar zijn stem. 'Kun je iets zien?'

Ze schudt haar hoofd en kreunt zacht als hij het touw rond haar polsen strakker trekt. 'Niet te strak?' Hij legt zijn hand op haar schouder en drukt zacht een zoen op haar voorhoofd.

Het is een simpel gebaar, maar zonder de uitdrukking op zijn gezicht te kunnen zien, weet ze plotseling dat ze bij hem compleet veilig is en zichzelf kan zijn.



Soumia

Hunkering

Geïrriteerd gooit Wouter de hoorn terug op het toestel en met grote passen loopt hij naar het bureau van zijn assistente. 'Louisa! Ik heb je nodig, nu meteen.'

Met opgetrokken wenkbrauwen kijkt de vrouw hem aan 'Pardon?'

'Nu zei ik toch? Er is haast bij.'

Hij verdwijnt weer in zijn kantoor en laat haar verbaasd achter. Nooit eerder heeft hij op die manier tegen haar gesproken. Met een zucht staat ze op. Misschien waren die eerste maanden een farce. Een houding die hij zich aannam om haar en de rest van het personeel mee te krijgen. Haar vorige directeur was een norske, bijna autoritaire man. De eerste maanden met Wouter waren dan ook een verademing. Geen haastklussen meer. Geen opdrachten die op het laatste moment op haar bureau werden gelegd en nooit meer het gevoel dat ze werd behandeld als een nummer en ieder moment vervangen kon worden. Wouter is geïnteresseerd in haar als persoon en vraagt altijd hoe haar weekend is geweest. Vanmorgen vroeg hij het niet.

Wouter is het zat. Al weken zit hij op dat financieel rapport te wachten en uren heeft hij met zijn contactpersoon om de tafel gezeten. Nu blijkt de man voor een week naar het buitenland. Zonder contactgegevens en zonder plaatsvervanger. De afspraak was binnen zes weken, inmiddels zijn er bijna negen verstreken en Wouter kan niets ondernemen zonder dat rapport.

Ongeduldig dicteert hij de brief aan zijn assistente en hij geeft haar de opdracht hem vandaag nog aangetekend weg te sturen. Haar grote ogen negeert hij, haar verwarring ook. Soms is het nodig te laten zien wie de baas is. Hij kijkt haar na als ze terug loopt naar haar bureau. Misschien moet hij haar later deze week vragen of ze wat met hem wil drinken. Ze is aantrekkelijk, op het wulpse af en hij weet dat ze hem

mag. Hij heeft het eerder gedaan en meestal liep het uit op een teleurstelling, maar voor hem heeft dat een zakelijke houding nooit in de weg gezeten. Hij vraagt zich af of dat voor Louisa ook zo is

Een korte melodie uit zijn mobiel vertelt hem dat hij een berichtje heeft. Het is van Soumia. 'Vanavond, ik ben tegen negen uur bij je. Denk aan wat ik je gezegd heb.'

Ze heeft zoveel gezegd, geëist en bepaald. Ze kan hem wat. Hij is er ook nog. Deze relatie is er niet alleen voor haar. Zijn eigen verlangens stapelen zich al wekenlang op. Hij hunkert naar haar lichaam, zo extreem dat het soms pijn doet. Als ze vanavond komt, wil hij haar bezitten, zonder de spelletjes die ze met hem speelt.

Soumia heeft de zoveelste mail van Wouter met donkere ogen gelezen. Ze weet dat zijn verlangen verandert zodra ze bij hem is en doet wat ze doet, maar hoe langer de tijd tussen twee ontmoetingen, hoe dwingender hij wordt. Hij verliest daarmee de essentie van hun contact uit het oog en ook de rol die zij daarin heeft. Ze is niet van plan die rol los te laten, vooral niet nu haar contact met Fleur op een laag pitje staat. Ook zij heeft het nodig, net zo hard als Wouter, al beseft hij zelf nog niet hoe hard. Soumia realiseert zich heel goed dat het donkere dat bezit van haar kan nemen, voeding is voor haar sadisme. Wouter hunkert naar haar lichaam, naar een lichaam. Zij hunkert naar het geven van pijn en vernedering. Is ze daar tijdelijk los van, dan bouwt het verlangen zich op en wordt haar hoofd donker, zoals nu en de dwingende mailtjes van Wouter maken haar nog donkerder. Ze weet dat het deels met Fleur te maken heeft en met de tijdelijke afstand die zij haar heeft opgelegd. Soumia maakt zich zorgen om de jonge vrouw en ze vraagt zich af of ze in dit geval de plank heeft mis geslagen. Ze zal het Fleur nooit laten blijken, maar ergens is ze in haar teleurgesteld. Soumia dacht dat ze sterker zou zijn. Ze verwacht ook dat ze sterker is. Dat dit niet zo is, maakt dat ze haar wil straffen en dat is precies wat ze nu niet kan doen. Niet zolang Fleur voor zichzelf geen duidelijkheid

heeft. Soumia weet dat het invloed zal hebben op haar avond met Wouter.

Ze stort zich op haar werk en de organisatie van het evenement dat begin volgend jaar gepland staat. Haar dag is gevuld met ontmoetingen van mogelijke sponsoren en tegen vijf uur neemt ze haar administratie mee naar huis. Ze belt Fleur en luistert naar haar twijfels en zorgen. Meer kan Soumia nu niet doen. Ze verlangt naar het gevoel van de zweep in haar hand. Ze verlangt naar rode striemen op blanke huid en kreten van pijn en kijkt hunkerend uit naar het moment dat ze haar lusten op Wouter los kan laten.

